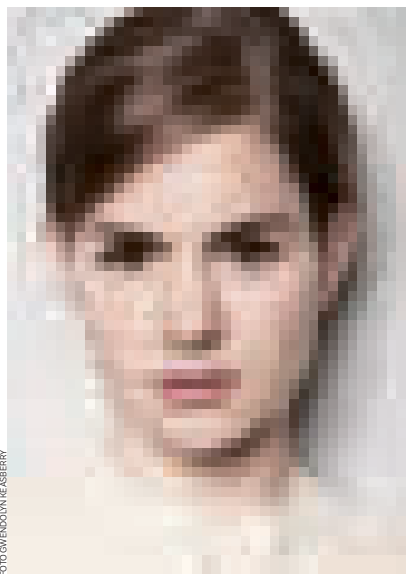

THEO D'OR HANNAH HOEKSTRA

Afwisselend liederlijk, grofgebekt, bits, bang, weerloos en in de war

Ik hou van acteren. Ik ben een echte actrice", zegt Hannah Hoekstra in haar rol van verslaafde Emma in *People, Places & Things* van Toneelgroep Oostpool. In de kliniek waar Emma zich laat opnemen slaakt ze een bevrijdend "whoah!" als ze een lijntje coke snuift, terwijl ze over de telefoon haar moeder uitkaffert: "Ik stop met kanker zeggen als jij ophoudt zo kankerkut te doen!"

Er is geen peil te trekken op deze onmogelijke vroe, die voortdurend van rol en houding wisselt. Ook Hoekstra verschiert voortdurend van kleur in haar rol. Ze is liederlijk, grofgebekt, maar even goed bang, klein als een muisje en flink in de war.

De jury van de VSCD Toneelprijzen die haar de Theo d'Or toekende, spreekt van "een perfecte tekstbehandeling en zeer indrukwekkend fysiek spel" en een "magistrale tour de force". Haar evidente kwaliteiten leverden Hoekstra al eerder grote prijzen op. Voor haar hoofdrollen in de films *Hemel* (2012) en *Helleveeg* (2016) werd ze onderscheiden met een Gouden Kalif.

Op het eerste gezicht oogt Hoekstra ongenaakbaar - een combinatie van haar zelfbewuste blik en houding, haar afzijdige schoonheid (ook nu ze 32 is) en scherpe stemgeluid. Die uitstraling buit ze in *People, Places & Things* ten volle uit, omdat haar zelfingenomen personage wanhopig probeert vast te houden aan

haar status en afkomst. Mede door haar glitterjurk roept alles in haar dat ze geen zielige vieze junk wil zijn, hoewel ze zichtbaar in de vernieling ligt. Hoekstra beweegt schichtig en ongecontroleerd, krabt voortdurend aan haar neus, wrijft haarlokken weg die er niet zitten, schuurt met haar hoofd langs een muur, en krimp ineen bij geluiden die alleen zij hoort.

Het rijkscript van Duncan Macmillan, in de vertaling van Hannah van Wieringen, biedt alle mogelijkheden om steeds een ander gezicht te laten zien. Hoekstra is betoverend in haar grilligheid. Niet zichzelf zijn is Emma's vak en die ongripbaarheid etaleert ze bewust én onbewust, met afstoten, aanhalen, gekte en hulpeloosheid. Waar de actrice ophoudt en de patiënte begint, blijft een mooi raadsel. In de zorgvuldige regie van Marcus Azzini toont Hoekstra alle donkere hoekjes van wanhoop en pijn, maar vooral hoe een mens zichzelf verliest.

Het verhaal biedt Emma de ruimte voor een weg terug, die leidt naar een confrontatie met haar onbarmhartige ouders. Emma is herboeren, maar Hoekstra oogt kwetsbaar en hoort de verwijten van haar gekrenkte ouders met effen gezicht aan. Als of haar vlucht in zelfvernietiging elk moment opnieuw kan beginnen. Hannah Hoekstra ontvangt een zeer verdiende Theo d'Or.

Ron Rijkhard

Op het Theatergala van het Nederlands Theater Festival zijn zondag de prijzen uitgereikt voor het beste theater van het seizoen. De Theo d'Or (beste actrice) ging naar Hannah Hoekstra. Ramsey Nasr won de Louis d'Or (beste acteur).

De andere VSCD Toneelprijzen

ARLECCHINO (bijrol man)
Mark Kraan voor zijn rol in *Crimenano* van Toneelgroep Oostpool met Het Nationale Theater

COLOMBINA (bijrol vrouw)
Rosa van Leeuwen voor haar rol *Vies* er is bang voor *Virginia Woolf* van Dood Paard

MIMEPRIJS
How to build a Universe van Davy Pieters / Theater Rotterdam

GOUDEN KREKEL (jeugdtheaterproductie)
Martin Luther King van Urban Myth, Theater De Krakeling en STIP theaterproducties

GOUDEN KREKEL (podiumprestatie jeugdtheater)
Jibbe Willems voor zijn libretto voor *Jobber* van Theatergroep Kwatta

PROSCENIUMPRIJS (wezenlijke bijdrage aan het toneel)
Don Duyns en Pieter Kramer voor hun familievoorstellingen van Theater Rotterdam (voorheen RO-Theater)

REGIEPRIJS
Naomi Velissariou voor *Permanent Destruction - The SK Concert* bij Theater Utrecht

TONEELSCHRIJFPRIJS
Nima Mohaghegh en Saman Amini voor *A seat at the table*. De prijs voor de beste Nederlandstalige toneeltekst die voor het eerst werd gespeeld en een belangrijke bijdrage levert aan de Nederlandstalige toneelschrijfkunst.

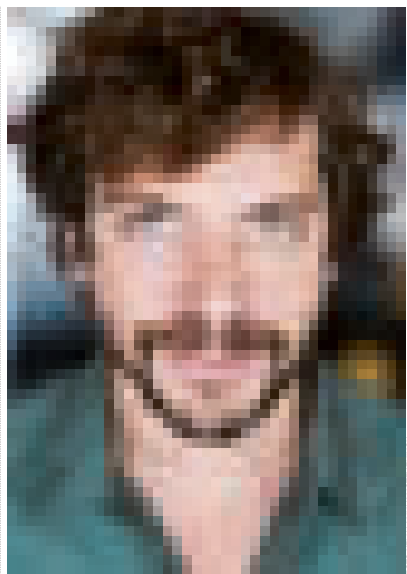

FOTO: BELLY ANNA/VAN TEEVEN/CK

LOUIS D'OR RAMSEY NASR

Nasr manoeuvreert zijn personage 'langs de randen van de afgrond'

Ramsey Nasr speelt 'de rol van zijn leven' stond in de *NRC*-recensie van *Een klein leven* van International Theater Amsterdam. Nasr speelde Jude, die als kind wordt mishandeld en misbruikt in het klooster waar hij als vondeling is geplaatst. Vanaf zijn negende wordt hij door Broeder Luke seksueel geëxploiteerd.

Dat levert scènes op die door meerg en been gaan. Bijvoorbeeld als Jude vertelt: "Als er een groep op bezoek was geweest, kon ik een paar dagen mijn werken." In een flashback zegt Broeder Luke vervolgens: "Die laatste man vond je lekker, toch? Het is belangrijk om plezier in je werk te hebben. Maar je moet ophouden je zelf tegen de muur te smijten. Klanten zien je niet graag bot en blauw." De twaalfjarige Jude huult zacht.

"Laat me stoppen. Laat me stoppen." De emotionele en fysieke schade bij de oudere Jude: een hinkend been, automutilatie, de keuze voor geweldadige partners. Ramsey Nasr vertolkt deze kapotte man, die toch zijn geluk in het leven beproeft en liefde vindt, op weergalozige wijze. Hij huult, huivert en schreeuwt, licht en geniet, maar steeds met donkere blik en gespannen, verwrongen fysiek.

Volgens de jury van de VSCD Toneelprijzen, die hem de Louis d'Or toekende, manoeuvreert Nasr zijn personage "op schitterende wijze langs de randen van de afgrond" en raakt hij "hart en ziel als klein jongetje, als

boezemvriend, als onzekere stiefzoon en angstige minnaar". Voor de constant aanwezige pijn in zijn leven ga je je, volgens de jury, "als voyeuristische toeschouwer bijna medeverantwoordelijk voelen".

De 45-jarige Nasr krijgt de hoogste acteeronderscheiding voor de tweede maal. In 2015 verdiende hij de Louis d'Or al met zijn rol als Howard Roark in *The Fountainhead*, ook bij International Theater Amsterdam, ook in de regie van Ivo van Hove. Nasr is een ontzagwekkend multitalent: hij is ook een formidabel dichter, schrijver en librettist, zoals hij onder meer etaleerde als Dichter des Vaderlands (2009-2013).

Al in de zelfgeschreven monoloog *De Doorspeler*, waarmee hij in 1995 afstudeerde, demonstreerde Nasr zijn virtuositeit. Nadat hij in 2013 terugkeerde naar het toneel ontwikkelde hij zich tot een acteur met een grote emotionele diepte. De rol van Jude geeft hem de mogelijkheden de uitersten van de menselijke conditie te verkennen: van totaal verslagen en dood willen, tot diep geraakt door een onverwacht geluk dat hem ten deel valt. Nasr neemt je daarin mee.

In zijn spel en spreken zijn de lagen van Jades pijn en breekbaarheid extreem voelbaar. Hij kan dof klinken, ijselijk kermen en alles zeggen met geknepen lippen. Ramsey Nasr krijgt een zeer verdiende Louis d'Or.

Ron Rijkhard